

Mál nr. 116/2015
M og
vátryggingafélagið V vegna kaskótryggingar bifreiðarinnar X.

Bruni í bifreið 23. maí 2014.

Gögn.

1. Málskot móttækið 23. mars 2015 ásamt gögnum.
2. Bréf V dags. 7. apríl 2015 ásamt tjónstilkynningu, vátryggingarskilmálum, kröfubréfi dags. 2. febrúar 2015 og höfnunarbréfi (tölvupósti) dags. 4. júní 2014 og myndum.

Málsatvik.

Í tjónstilkynningu dags. 30. maí 2014, sem liggur fyrir í gögnum málsins, kemur fram að kviknað hafi í rafgeymi bifreiðar M á keyrslu en ekki sé vitað um skemmdir þar sem þá hafi bifreiðin ekki verið ræst. Í lögregluskýrslu kemur fram að lögreglan hafi komið á vettvang tjóns á tjónsdegi og þá hafi ökumaður og farþegi bifreiðarinnar staðið fyrir aftan bifreiðina með farangurrými opið. Þær lýstu atvikum þannig að þær hefðu fundið undarlega lykt og séð lítinn loga í teppi farangursrýmis bifreiðarinnar. Þær hefðu slökkt eldinn með handslökkvitæki. Þegar slökkvilið kom á staðinn mátu starfsmenn þess aðstæður þannig að vír sem lægi milli póla rafgeymis hefði brætt úr sér við annan pólinn og teppi sem yfir honum lá hafi sviðnað með þeim afleiðingum að það þyrfti að aftengja rafgeyminn og væri þess vegna ekki hægt að aka bifreiðinni áfram.

M telur að vír hafi dottið úr hundabúri sem hafi verið í farangursgeymslu bifreiðarinnar og farið utan í rafgeymi hennar með ofangreindum afleiðingum. Einnig vísar M til skýrslu slökkviliðs vegna tjónsins þar sem komi fram að líklegt hafi verið m.v. aðstæður að eldur hafi náð að loga í farangursgeymslunni. Þannig falli tjón á bifreiðinni undir gildissvið vátryggingarskilmála kaskótryggingar V. Einnig vísar M til þess að 4. og 10. gr. laga nr. 30/2004 um vátryggingarsamninga og telur að V hafi ekki upplýst M um verulegar takmarkanir á gildissviði vátryggingarinnar.

V vísar í fyrsta lagi til þess að 2. gr. vátryggingarskilmála kaskótryggingar, þar sem gildissvið vátryggingarinnar er m.a. tilgreint sem tjón sem verður á ökutæki vegna eldsvoða (enda verði eldur laus), sé takmarkað með 3. gr. sömu skilmála þar sem koma fram undanþágur frá bótaskyldu. Nánar tiltekið vísar V til þess að í gr. 3.1. komi fram að vátryggingin bæti ekki „*vélarbilun, þ.e. neins konar vélfræðilegar eða rafmagnsfræðilegar bilanir og tjón sem stafa t.d. af: galla í efni, hönnunargalla, smíðagalla, mistökum við uppsetningu, titringi vanstillingu, rangri staðsetningu, losun vélarhluta, óeðlilegum spennum, brotum af völdum málmpreytu, miðflóttakrafti, varmaleiðni, smurningstregðu, yfirspennu af hvaða orsökum sem er, einangrunargalla, skammhlaupi, rafleiðslum sem einangrunin hefur farið af, neistamyndun eða öðrum innbyggðum göllum og bilunum.*“ V telur að tjón það sem varð á bifreið M þann 23. maí 2014 sé hægt að rekja til skammhlaups og neistamyndunar milli plús- og mínuspóla rafgeymisins sökum þess að vír úr hundabúri lá ofan á rafgeyminum. Þar sem gr. 3.1. taki til bilana og annarra tjóna sem stafa af þeim orsökum eigi hún ótvírætt við í máli þessu. Þar að auki vísar V til 2. mgr. 19. gr. reglugerðar nr. 822/2004 um gerð og búnað ökutækja, þar sem kveðið er á um að rafgeymir bifreiðar skulið vera festur og byrgður þannig að ekki sé hætt á skammhlaupi við eðlilega notkun bifreiðarinnar.

Þessu hafi ekki verið fylgt varðandi ökutæki M og liggi þannig enn frekar fyrir að gr. 3.1. um hlutlæga ábyrgðartakmörkun V eigi við í málinu.

Álit.

Í málinu er ágreiningur um gildissvið kaskótryggingar bifreiðar M hjá V. Af gögnum málsins verður ekki annað sé en að það sé nægilega sannað að eldur hafi orðið laus í farangursrými bifreiðarinnar þann 23. maí 2014 og það hafi valdið tjóni á bifreiðinni. Atvikið telst því falla undir gildissvið váttryggingarinnar eins og það er skilgreint í 2. gr. váttryggingarskilmála, nánar tiltekið gr. 2.1. um tjón vegna eldsvoða.

Eftir stendur því að taka afstöðu til þess hvort hlutlæg ábyrgðartakmörkun í undanþáguákvæði gr. 3.1. eigi við um mál M eins og V hefur haldið fram. Þegar til þess er litið hvernig túlka beri slík ákvæði í váttryggingarskilmálum verður að líta til þess að staðlaðir váttryggingarskilmálar, eins og váttryggingarskilmálar V um kaskótryggingu ökutækja eru, eru samdir einhliða af váttryggingafélaginu og ber það sönnunarbyrði um að atvik séu með þeim hætti að undanþáguákvæði eigi við. Þegar litið er til orðalags gr. 3.1. í þeim váttryggingarskilmálum sem hér eiga við verður að líta til orðalags og hvort það sé nægilega skýrt að félagið hafi með hlutlægum hætti undanskilið sig greiðsluskyldu vegna þess tjóns sem M varð fyrir. Í tilvitnuðu orðalagi gr. 3.1. kemur orðið „*vélarbilun*“ fyrir í upphafi ákvæðisins sem og kemur fram í lok ákvæðisins orðin „*eða öðrum innbyggðum göllum og bilunum*“ og inn á milli eru tilgreindar tilteknar orsakir, t.d. skammhlaup og neistamyndum.

Með þessu orðalagi gefur ákvæðið til kynna að undanþágan eigi fyrst og fremst við ef verði vélarbilun eða önnur bilun af tilteknum orsökum og notkun orðsins „*tjón*“ í ákvæðinu verður því túlkuð með víðtækari hætti en að það verði að vera um tjón vegna vélarbilunar að ræða til þess að undanþáguákvæðið eigi við. Verður V að bera hallann af því að umrætt undanþáguákvæði er ekki skýrara hvað það varðar að undanskilja öll möguleg tjón vegna skammhlaups. Í þessu máli liggur ekki fyrir að tjón hafi orðið vegna vélarbilunar heldur vegna þess að eldur varð laus í farangursrými bifreiðar M. Af þeim sökum verður ekki fallist á að sýnt sé að undanþáguákvæði gr. 3.1. eigi við í málinu. Verður því fallist á greiðsluskyldu V úr kaskótryggingu bifreiðar M.

Niðurstaða.

M á rétt á bótum úr kaskótryggingu hjá V.

Reykjavík 30. apríl 2015.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.